

דבר מצחיק קרה לפניכם ספיר בדרך לכפר-סבא. הוא ישב במכוניתו ונימנם לצד הנהג. לפתע התנגשה המכונית במכונית אחרת, וספיר נזרק קדימה. הוא התעורר מי תדהמתו, ערך חשבון מהיר: רק מכות יב שות בחלקי גופו, בלי פצעים פתוחים. שרהתוך אבא אבן ידוע כאדם קרמוג. השבוע התגלה שגם הוא נזקק לכדוריהר געה. מתי? סיפר שר החינוך והתרבות זל מן ארן, כי באחת משיבות הממשלה, בה דנו על מאבקי המורים והשבתות, שלח אליו אבא אבן, שהיה שר החינוך לפניו, פתק ובו כתב: "לפני כל משאומתן עם המורים, נהגתי לקחת כדוריהרעה". בכל זאת כדאי להיות שר בישראל. השבוע הוכיח זאת שרהתחבורה משה ברמל. הוא נסע במכוניתו, יחד עם אשתו ובתו. ליד קיסריה החליטה משפחת השר שהיא רעבה, נכנסה למלון סמדר הסמוך. כשגמרו לאכול, הגיש המלצר את החשבון. "שלח לי את החשבון למשרד", הורה השר למלצר. יש לי ברירה? אמר המלצר אחרי שהשר יצא. הוא עוד יכול להעביר את הכביש למקום אחר, ואז אף אחד לא יוכל להגיע למלון. אחד הנאומים המרתקים שגש מעו מזה זמן רב בכנסת היה נאומו של סגן שר הקליטה, לייבה אדלצב. למרות השעה המאוחרת, ביקשו הח"כים שנכחו בי אולם מסגן השר שימשיך ויספר להם על בעיות הקליטה של העולים החדשים. בין השאר סיפר לייבה על רב מסויים, המנסה להחזיר בתשובה את הדיפס המגיעים לי ארץ. אחרי הנאום החל הוויכוח. חברי הכנסת מטעם פא"י, אברהם ורדיגר, דיבר על ערבייב של עולים, בהתכוונן ללא דתיים שביניהם. העיר על כך סגן ראש הממשלה ושר הקליטה יגאל אלון: "אתה מתכוון לדבר בוודאי על רב בשעות הערב." חברי הכנסת אשר חסין ממעי" בא בי טענה, כי עובדי משרד הקליטה, "מאולפים" לבוסים שלהם. השיב אליאב במירוות: "יש בינינו אלופים וסגני-אלופים, אבל לא מאר לפים!" גם מנהיג מקי משה סנה מביא אסמכתות מן ההלכה. אחרי שהירצה בשבוע שעבר בכפר-עציון על נושאי חוץ וביטחון, פנה אליו אחד המתנחלים: "לא יכול להיות ויכוח בינינו, משום שהוא נשן ען על יסוד ההלכה, ולפי ההלכה — כל הארץ שלנו." השיב סנה: "היתה שיבת

ציון בימי עזרה ונחמיה. הם נטלו חלק קטן מאוד של ארץ-ישראל, והמסורת מרימה אר"ם על נס... מכך יוצא, שהנאמנות לארץ ולעם עולה בחשיבותה על שלמות הארץ." בהצגת המחזה הסטירי קאטשופ נכחו שניים מראשי רקה, ג'ורג' מוכי ויורם ג'וז'נסקי. כל עוד דן המחזה באמריקאים, באפיפור ובד"ה'ג'ר, צחקו השניים. אך משהוצג קטע סאטירי על מנהיג ברית-המועצות צות ל'יאניר ברז'נייב, פסק צחוקם, והם ישבו רציניים עד סוף ההצגה. כש"הירצה פרופסור ישעיהו לייבוביץ' על מיבנה המוח והקשר בין פיזיולוגיה ופסיכ"לוגיה, צייר סכימה של מיבנה קשר עצבי על הלוח. "זוהי דוגמה של מערך עצבים כללי", הסביר, אך מייד חזר בו: "סילחו לי על שהשתמשתי במילה כה גסה כמו מערך; אולי יקרא לזה מערכת?"

התפילין

של

תאומי

הבדיחה האחרונה של טייסי חיל-האוויר היא שלאחר הפגזת שני בסיסי אל-פתח ב-ירדן, בשבוע שעבר, צילצל ראש-ממשלת ירדן לשעבר, בהג'את אד'תלהוני, ל-מדך חוסיין, ואמר: "הישראלים מפנים את חיציהם אלינו. מה לעשות?" השיב ה-מלך: "עכשיו אנחנו יכולים לנסוע לקאהיר כדי לשוחח עם עבד אל-נאצר. נדבר אליו כשוה אל שוה." השיב תלהוני: "ועוד

רומי שניידר בלוד הפתחה לאנימה

עדתו של ג'קי רנן, מול עיריית תל-אביב, נראתה ביום השישי האחרון כחנות ספרים. היה זה כשגיקי, שהוא גם מפיץ ספרים, נוסף על היותו בעל מסעדה, הודיע שהעיתור נאית סילבי קשות תחתום במקום על ספרה החדש שיצא לאור. עשרות אנשים הצטופפו במקום כדי לקבל את חתימתה הי-אישית של סילבי. אחד החיצים אותו שלחה סילבי בהצגה היה מכוון לעיתונאי אריה אבנרי, שכונה לצורך הכתבה אורי מירון. בין השאר כתבה סילבי שאת ספרו הראשון, מכות מתחת לחגורה, מכר אבנרי בכפה סקאלה בתל-אביב, וששם יש לו שול-חן קבוע עם סלפון לבן. כשהתיישב הי-שבוע אבנרי בטקאלה, ניגש אליו המלצר ו-הציע לו לקנות ספר חדש. היה זה ספרה של סילבי, ובו גם הכתבה על אבנרי. כשחזר השבוע הומר הכושי-יהודי-ישראלי דוב סאבטו לארץ, לא הכיר אותו אמילו אמרגנו, שבא לקבל את פניו בנמל-התעופה. סאבטו ירד מהמטוס כשעל ראשו פיהא בלונדית ארוכה, ולגופו גלימה צבעונית. הי-אמרגן, מיכאל פלד, שחיפש אותו בנמל-התעופה ונואש — ניגש אליו לאחר היסוס ושאל באנגלית: "אולי את מכירה במקרה זמר כושי אחד... דוב סאבטו?...". לא, אני לא מכירה. תשאל את מיקי פלד, הוא בטח יודע", ענה סאבטו והסיר את הפיהא.

פסוקי השבוע

- שר החינוך והתרבות זלמן ארן: "המורים הכירו במדינה ובמוסדו-תיה, פרט למשרד החינוך!"
- איש הביטחון מרדכי רחמים, עי ראשי-הממשלה גודרה מאיר: "אשה חביבה מאד."
- דובר ממשלת פין הקומוניסטי מיה, בעיקבות תקרית-הדמים בשבוע שי-עבר בין כוחות סיניים וסובייטיים, בסבי-בות האי דאמאנסקי: "נקרע לגזרים כל רוסי שיעז לפלוש לאזמתנו."
- העיתון הסובייטי "פראבדה": "גבולות ברית-המועצות קדושים, ואין להפר אותם."

רומי שניידר. היא הגיעה לארץ יחד עם בעלה, השחקן-הבמאי הארי מאיין, לי-השתתף בטכס חנוכת הספריה והאודיטוריום במוזיאון ישראל, אשר נבנו בתרומתו של איל-העיתונות המערב גרמני אכסל שפרינגר. כשהגיעה הפמליה לטכס בי-מוזיאון, חיכתה להם הפתעה לא-ניעימה. כמה ישראלים, יחד עם גרמנים השהוים בי-ארץ, הפגינו נגד איל-העיתונות. רומי קצת נעלבה. שפרינגר לא. הוא כבר התרגל לי-הפגנות. כדי להוכיח כי הוא לא כועס, הורה שפרינגר למצרים שכיבדו את אורחיו, לתת שמפניה למפגינים ולשוטרים ששמרו עלי-הם. השוטרים שתו, ואילו המפגינים שפכו את המשקה. אורח נוסף שבא למוזיאון היה שגריר ישראל בגרמניה, ארתור בן-נתן. כשראה את המפגינים, ניגש ושאל: "למי אתם שייכים?", "לאנשות", השיב אחד מהם. "לא שמעתי על דבר כזה", החזיר ארתור. "אתה לא שייך לזה ואתה מחוץ לזה", פסק המפגיני. לא רק מחיאות-כפיים קיבלו את פניהם של שחקני תיאטרון הבי-מה בהופעותיהם בווינה. חלק מהם קיבלו גם מיכתבים. חנה רובינא וישראל בקר, למשל. המכתבים היו כתובים בגר-מנית. היה כתוב בהם: "חזירו לארצכם, מובן. באותו מסע ערכו סטודנטים יהודים מלובלכים" בלוויית צלבי-קרוס, כי דיים נשף לשחקנים. בסוף הערב נערכה הג-רלה. הפרס הראשון היה טיסה מוינה ליש-ראל. משנפתחו פתקי-ההגרלה, התברר שי-שחקן התיאטרון שלמה בר-שיבט זכה בפרס הראשון. מאחר ושלמה חזר בין כה

עודד תאומי ליד הכותל בלית-ברירה

על חשבון הבימה, הוא החזיר את הוויכוח. בהגדרה חוזרת על הפרס — זכה סטודנט ישראלי הלומד בווינה. במאי הסרט מרגו שלי, מנחם גולן, רצה לצלם את השחקן הראשי בסרט, עודד תאומי, ליד הכותל המערבי. אך הדתיים השומרים על הכותל לא הסכימו. החל ויכוח. בסוף הסכימו הי-שומרים — בתנאי: שעודד תאומי יניח תפין ליון. בלית-ברירה הסכים תאומי. ולא רק זה. הדבר מצא חן בעיניו, ולפני ההסרטה הוא ניגש לכותל והתפלל.

הספר

של

סילבי

מה עשה השחקן יופי כנאי כשהיה נער? השבוע, בערב-ראיונות של דן בן-אמוץ, הוא גילה: "הייתי פועל-דפוס. הייתי מכין בעיקר מודעות-אבל". צילר מי אולפן עגול של הטלביזיה הישראלית כמעט והתבטלו, כאשר התברר שבמקום 50 המוזמנים שהוזמנו להשתתף בהסרת-התוכי-נית הגיעו למקום כ-400 איש, שנדחסו בי-אולפן ומנעו כל אפשרות של הסרטה. גם אחרי שהוזמנה מטסרה, אי-אפשר היה להתי-חיל בצילומים. ברגע האחרון, לפני שמפיקי-התוכנית כבר עמדו להחליט על ביטולה, נטל את היוזמה במאי התוכנית ראדף עינבר. הוא עזב את עמדת-הפיקוד שלו בקרון המיוחד מחוץ לאולפן, פנה בקור-רוח לקהל, תוך ניסיון לשכנעו לעזוב את המקום. דיברו השקט השמיע ובאיחור של שעתיים ניתן היה להתחיל בהסרטה. מס-

אמרים שהישראלים לא עוזרים לנו... מאז שהגיע איש הביטחון מרדכי רחי מים לארץ, לפני שבוע, לא היתה מהומה כזאת בנמל-התעופה לוד. מההומה הפעם היתה לכבודה של השחקנית האוסטרית

הפניסה ממיסכה אשה עובדת בקבל, לאחר מות בעלה, את הפניסה רק אם היא עברה את גיל 45. מתחת לגיל זה מתבטל חלק גדול מהפניסה. מרים היא כיום בת 41.

לאשה בעלת מרץ רב כמו מרים אש-כול, קשה שלא לעבוד. לכן, לעת-עתה, תתעסק מרים בוועד להנצחת שמו של

החובות

של

מרים

ראש-הממשלה. ללא תמורה, ותקבל את הפניסה. בחייו הציבוריים היה לוי אשכול, כי-שר האוצר וכראש-הממשלה, אחראי לי-תיכונים שעסקו בהרבה מיליארדים של לירות. בחייו הפרטיים הוא לא התעניין כלל בכסף. כשהיה לו — היה מוציא; וכשלא היה לו — היה לוהי. מעולם לא חישב חשבונות ולא ידע כמה יש לו וכמה אין לו. הוא היה עסוק בדברים אחרים. קשה להאשים אותו.

"יש לה פניסה בטוחה." "יש לה דירה, והיא לוקחת שיעורי נהיגה במכונית." "לא חסר לה שום דבר." כך ריננו מכירה של מרים אשכול. אך האמת שונה במיקצת. לוי אשכול הוריש לעייתו אלפי לירות חובות. את הדירה שברחוב רשב"א בירוש-לים, עליה סיפרו כי השאיר לה, קנתה מרים בתכונותיה, מעבודתה כספרנית בכנסת. הדירה מושכרת ורובצים עליה עדיין חובות. מרים, שהמשיכה לעבוד עד לפני מות בעלה, נמצאת במצב לא-נוח. לפי חוקי